

Sfântul Proroc Ilie, apărătorul dreptății

În Biserică sunt rânduite zile de sărbătoare sau momente de cinstire dedicate unor evenimente din istoria mântuirii și persoanelor care au răspuns chemării lui Dumnezeu, sfinților Săi. Aceste sărbători sunt popasuri duhovnicești, în care cei credincioși se odihnesc duhovnicește.

Calendarul este o prezentare a zilelor de sărbătoare. Este un fel de bornă ce aşază creştinii într-o rânduială. Printre sărbătorile lunii iulie, în ziua a 20- a este cea închinată Sfântului Proroc Ilie din Tesba Galaadului. Chipul acestuia este zugrăvit în biserici și evocă apropierea venirii lui Dumnezeu, precum și îndemnul la căutarea dreptății și la împlinirea virtuților. El își desfășoară activitatea în secolul al IX-lea î.Hr. Chemarea la slujirea profetică a venit de la Dumnezeu, Care l-a rânduit binevestitor al adevărului și aspru denunțator al minciunii și răutăților umane.

Ca să înțelegem câte ceva despre activitatea profetului Ilie, trebuie să ne oprim asupra câtorva aspecte legate de situația politică și religioasă a timpului său. În timpul domniei regelui Ahab (874-853 î.Hr.), al șaptelea rege al lui Israel, Ilie este chemat de Dumnezeu în chip special pentru a scoate poporul din credința idolatră. Ahab se căsătorise cu Izabela, care venise din Sidon (ținut fenician, situat în actualul Liban), de religie canaaneană. Această regină era preoteasă a zeului păgân Baal și punea să fie omorâți toți profeții care refuzau închinarea înaintea acestei zeiități. Ordinul reginei a adus multe victime.

Ilie scapă cu viață. Numele prorocului este legat de un teritoriu situat dincolo de Iordan, Tesba Galaadului. El îi vestește regelui Aahab vremuri de cumplită secetă și de foamete. Primește poruncă de la Dumnezeu să plece departe pentru a scăpa cu viață din calea lui Ahab și mai ales a soției lui, Izabela, care îl învinuiau pentru cele întâmplate. Ilie se va retrage la Khozib, lângă pâraul Kerit, unde va primi hrană de la Dumnezeu trimisă prin corbi.

Numele profetului, Ilie, în traducere are o semnificație specială, potrivită cu activitatea și chemarea lui. *Domnul este Dumnezeu*. Așa se traduce numele lui. Intervențiile lui Ilie sunt de fapt porunci venite direct de la Dumnezeu. Cumplita secetă nu se va opri decât atunci când va zice profetul. Ajunge la o văduvă din Sarepta Sidonului, care împreună cu fiul ei nu mai aveau

aproape nimic de mâncare, nici apă. Ilie îi cere văduvei să-i aducă apă, iar apoi să-i gătească o turtă din ultimul pumn de făină pe care îl mai avea în casă (III Regi 17, 11 și 13). Câtă credință a avut această femeie, nu s-a îndoit de cuvântul profetului, căci atâta vreme cât el a stat în casa lor, făina din ladă nu se termina, iar uleiul din vas părea neatins, deși din acestea se gătea zilnic. Lucrarea lui Dumnezeu este foarte pătrunzătoare. De unde nu se așteaptă oamenii, de acolo Dumnezeu scoate roade și rânduieste credință spre viață veșnică. La acea vreme fiul văduvei se îmbolnăvește „și boala lui a fost atât de grea, că n-a mai rămas suflare într-însul”. Cu puterea lui Dumnezeu, Ilie readuce copilul la viață.

Regele Ahab trimite peste tot oameni pentru a-l găsi pe Ilie. În cele din urmă regele îl întâlnește pe profet și-l trage la răspundere pentru foametea cauzată de secetă. Ilie îi arată regelui că, păcatele lui și a celor din casa regală sunt consecințele catastrofei. Începe o confruntare între Ilie și susținătorii cultului zeului Baal. În contrast observăm că Baal era considerat zeul fertilității și a ploilor. Dumnezeu intenționat le-a adus seceta pentru a-i face să conștientizeze neputința lui Baal. O acerbă „competiție” a avut loc între Ilie, pe de o parte și preoții zeului Baal, pe de altă parte. Rugăciuni stăruitoare, baterea tobelor, țipete și dansuri rituale ca forme de manifestare a credinței păgâne și idolatre au umplut valea Carmelului. După stradania lor zadarnică, la asfințit, Ilie a chemat puterea lui Dumnezeu, Care i-a răspuns. Dumnezeu a trimis foc din cer și a mistuit nu doar jertfele, ci și pietrele din care a fost ridicat jertfelnicul. Toți profeții și slujitorii falși ai zeului Baal au fost aspru pedespiți de Dumnezeu prin Ilie.

Ilie era întristat de situația în care se afla poporul lui Israel. De la prezența și lucrarea lui Dumnezeu în mijlocul lor, de la binefacerile pe care le-au primit de-a lungul timpului, mulți au devenit nepăsători și nerecunoscători față de Dumnezeu, mai mult, reprezentantul lui Dumnezeu, conducătorul poporului, regele Ahab a devenit adorator al zeului Baal. Ticăloșiile și relele au creionat în continuare viața lui Ahab. Lângă palat era un om, pe nume Nabot care deținea o parcelă, pe care cultivase viță de vie. Ahab își dorea cu orice preț, la instigările Izabelei să pună mâna pe acea vie.

După ce l-a omorât pe Nabot, Ahab a pus mâna pe via lui. Urmează pedeapsa lui Dumnezeu, la scurt timp, atât Ahab, cât și soția lui, Izabela au fost pedepsiți cu moarte năprasnică.

Încheindu-și activitatea, Ilie nu a cunoscut moartea. Dumnezeu l-a ridicat la cer într-un car de foc. Observăm o legătură foarte strânsă între Moise și Ilie, care se oglindește în momentul Schimbării la Față a Domnului, când aceștia apar împreună pe Muntele Tabor. În cazul lui Moise, mormântul său nu a fost găsit niciodată, în cazul lui Ilie, prin minune dumnezeiască, a fost ridicat la cer într-un car de foc. Unii cercetători observă un alt aspect în această ridicare la cer a profetului. Faptul de a fi fost cruțat de moarte, implică anumite datorii în privința oamenilor. Așa se explică de ce veacuri de-a rândul israeliții au tot sperat că Ilie se va întoarce. Mântuitorul chiar arată întoarcerea lui Ilie în chipul lui Ioan Botezătorul. Luată în întregul ei, Biblia pune în lumină contrastul dintre prorocul care a scăpat neatins de moarte și Fiul lui Dumnezeu, Cel Care va muri în chinuri mari, parcă pentru a plăti datoriile neonorate de profet. Ilie prefigurează activitatea Domnului Hristos și anticipează venirea Lui, atât prima, cât și pe a doua. Pe dealul Golgotei, batjocoritorii lui Iisus așteaptă de fapt întoarcerea lui Ilie, profetul nu răspunde, pentru că Dumnezeu a rânduit alt moment pentru arătarea lui.

Sfântul Ilie este profetul care prin purtarea lui devine un model pentru toți oamenii. Să nu faci compromisuri, să nu cazi în idolatrie (care astăzi se manifestă în alt chip) și să ai răvnă și dragoste față de Dumnezeu. *Ilie este pildă de neînficare, sinceritate, vorbire neprefăcută, silă de minciună și idolatrie, de fătarnicie și de uimită silă atunci când ne întâmpină pe calea întortocheată a vieții scârbavnica impostură.*

Preot Andrei-Mihai ZAIET

ZIUA IMNULUI NAȚIONAL

Vă invităm sâmbătă 29 iulie 2023, între orele 17:00 - 19:00 să participați la o mică serbare care are ca tematică sărbătoarea Imnului Național.

Copiii din parohie vor purta cămăși populare și vor participa la diferite activități care să evoce și să descrie importanța imnului național și să evidențieze câteva date istorice despre acesta.

Invitatul care va prezenta câteva date despre această sărbătoare va fi domnul academician Aurel Pop, președintele Academiei Române.

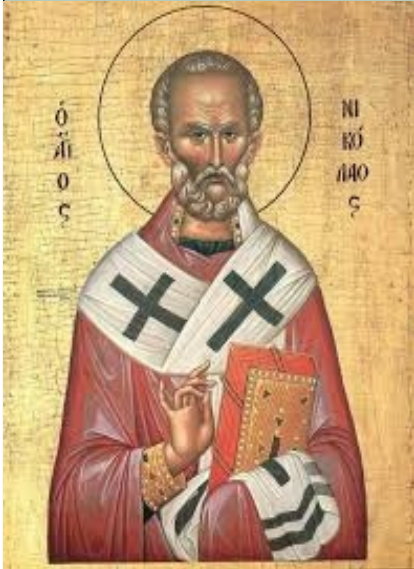
Daruri sufletești

nr. 48 (Anul V)

iulie 2023

BULETINUL PAROHIAL AL BISERICII SFÂNTUL STELIAN

- LUCACI -

Sprijiți Biserica Sfântul Stelian -Lucaci

Cont pentru donații:
RO 63 RNCB 00 82 04 41 79 13 00 01

BCR Sucursala Unirii

Biserica Sfântul Stelian – Lucaci, Str. Logofătul Udriște, nr. 6-8,sector 3, București

Programul slujbelor

MIERCURI

- Taina Sfântului Maslu și Dezlegări - ora 18:00

VINERI

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

**- Acatistul Sfântului Stelian
și Cateheză - ora 17:00**

SÂMBĂTĂ

- Sfânta Liturghie - ora 9:00

**- Slujba Parastasului - ora 10:30
- Vecernia - ora 17:00**

DUMINICĂ

- Utrenia și Sfânta Liturghie - ora 8:30

Sprijiți construirea Catedralei Naționale!

LEI : RO53 RNCB 0075 0048 9503 0109
EUR: RO96 RNCB 0075 0048 9503 0111
USD: RO26 RNCB 0075 0048 9503 0110
Sucursala Sector 4, București

Paroh,

Preot Dr. Andrei Zaiet

telefon: 0727.190.714

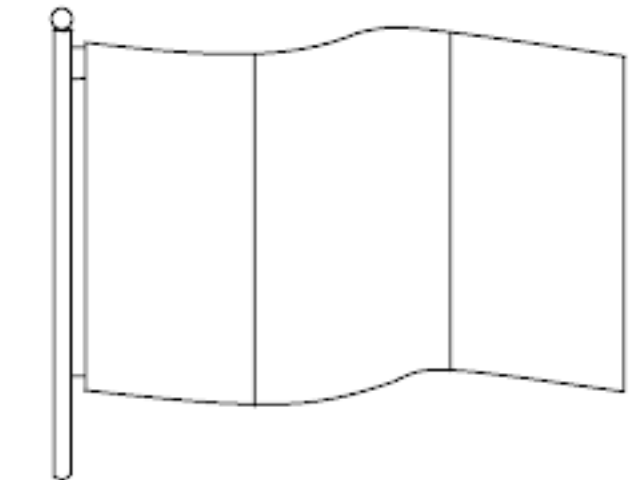
facebook:Biserica Lucaci

Preot slujitor

Ioan Dobrescu

telefon: 0746.019.974

Rubrica dedicată copiilor

colorați drapelul

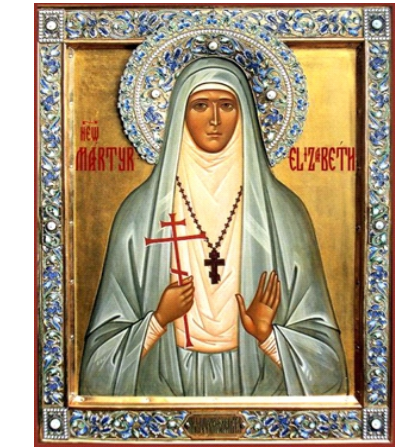
Sfânta Muceniță Elisabeta, Marea Ducesă a Rusiei

Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Lui cei odrăsliți în vremurile din urmă! Iar vieților lor sunt mărturia vie că Hristos este același azi ca și odinioară, Făcător de minuni și Mântuitor al celor ce se încred în El. Acest adevăr îl vedește cu prisosință și viața Sfintei Cuvioase Elisabeta, noua muceniță a Rusiei. Sfânta Elisabeta Feodorovna Romanov a fost Prințesa Elisabeta Alexandra Louise Alice de Hesse și a Rinului. S-a născut la 20 octombrie 1864 la Darmstadt, în Germania, fiind nepoata după mamă a Marii Regine Victoria a Angliei și verișoara Reginei Maria a României. Deși provenea dintr-o dinastie dintre cele nobile, familia ei trăia foarte modest. Îmbrăcămintea și hrana le erau simple, iar copiii își făceau singuri curat în odăile lor și erau învățați să gătească. Mama lor, Prințesa Alice, le cosea haine și se îngrijea de cele de trebuință în casă. Toamna anului 1878 avea să fie grea și tristă pentru prințesa Elisabeta. O cumplică epidemie a lovit întreg orașul Darmstadt. Sora ei mai mică, prințesa Maria, a murit la vârsta de numai patru ani, iar o lună mai târziu a murit și mama lor, din pricina aceleiași boli.

După iconomia lui Dumnezeu, Elisabeta s-a căsătorit cu Marele Duce Serghei Alexandrovici al Rusiei, în ziua de 15 iunie 1884, la Palatul de iarnă din Sankt Petersburg. Avea 20 de ani când a devenit Mare Ducesă a Rusiei. Încetul cu încetul, bisericile Rusiei de o rară frumusețe și profunzimea trăirii ortodoxe i-au atras sufletul spre descoperirea adevăratei credințe. Momentul providențial în care a simțit chemarea la Ortodoxie a fost, însă, pelerinajul făcut împreună cu soțul său Serghei la Ierusalim, în anul 1888, cu ocazia sfințirii bisericii rusești a Sfintei Maria Magdalena de pe Muntele Măslinilor. Covârșită de bucuriile trăite în Țara Sfântă, Ducesa scria rudelor sale din Darmstadt: „Nu vă puteți închipui ce fericire negrăită este să te învrednicești a vedea acele Locuri Sfinte unde Domnul nostru a propovăduit și a trăit!”. Mișcată de har, ea a rostit atunci un cuvânt care peste ani s-a dovedit profetic: “Mi-aș dori mult să fiu înmormântată aici, la Ierusalim, în aceasta biserică!”. Slujba de trecere la Ortodoxie a Marii Ducese Elisabeta s-a săvârșit la 25 aprilie 1891, în Sămbăta lui Lazăr. Tot în primăvara anului 1891, Marele Duce Serghei a fost numit Guvernator general al Moscovei, astfel încât tânăra familie s-a mutat din Sankt Petersburg la palatul din Kremlin. Aici, la Moscova, sufletul Elisabetei și-a aflat, pentru puțin timp, liniștea și rostul. Mergea adeseori să se închine în lăcașurile sfinte și iubea slujbele Bisericii. Odată cu începerea războiului ruso-japonez (1904-1905), Marea Ducesă a condus personal mișcarea patriotică de îngrijire a răniților, văduvelor și orfanilor de război. Oricine

dorea, putea sprijini această lucrare de ajutorare, așa cum dau mărturie caietele speciale în care Marea Ducesă a notat fiecare danie în parte. Unele din aceste însemnări, sunt cu adevărat mișcătoare: “Micuțul Coldea a dăruit 5 copeici.” Și în altă parte: “O fetiță săracă a adus o găinușă vie, ca să facă în fiecare zi câte un ou pentru soldații de pe front”. Așa a înțeles Elisabeta să facă voia lui Dumnezeu, lucrând fapta cea bună spre folosul aproapelui. Drept aceea, Dumnezeu a vrut să proslăvească mai mult sufletul ei cel bun și a socotit să-l lămurească precum aurul cel de preț în topitoare.

La 41 de ani Ducesa Elisabeta rămâne văduvă, soțul ei fiind ucis într-un atentat cu o grenadă în timp ce traversa Kremlinul cu trăsura. Pe ucigașul soțului ei Ducesa l-a iertat și chiar l-a vizitat în închisoare dăruindu-i o Evanghelie și o icoană cu Maica Domnului, spre mântuirea sufletului său. Marea Ducesă a fost sprijinită în această grea încercare de însuși Părintele Ioan de Kronstadt (unul dintre cei mai mari sfinți ruși ai secolului al XX-lea), care îi scria pe atunci Ducesei pentru a o îmbărbăta: “Durerea ta este de nedescris. Dar durerea pe care Mântuitorul a răbdat-o în Grădina Ghetsimani, pentru păcatele lumii, a fost nemărginită. Pune durerea ta alături de ce a Mântuitorului și astfel vei afla mângâiere”. Cu adevărat, mare a fost suferința Ducesei. Și cu toate că a purtat-o cu multă stăpânire de sine, totuși sufletul ei a fost zguduit din temelii. Din ziua morții lui Serghei, Elisabeta nu s-a mai despartit de straicele cermite, decât atunci când le-a schimbat, pentru totdeauna, cu cele monahale. Dorind să fie de ajutor celor sărmani, în anul 1909 deschide oficial Mănăstirea “Sfintele Marta și Maria, a milei”, cu toate cele de trebuință unui așezământ: Paraclis, chilii, bucătărie, trapeză, bibliotecă, spital, precum și o clădire destinată adăpostirii pelerinilor și săracilor. Zilnic se pregăteau peste trei sute de porții de mâncare, în special pentru femeile nevoiașе, care, istovite după o zi de muncă, puteau duce copiilor acasă mâncare caldă și hrânitoare. Dar iată că a venit timpul ca Marea Ducesă a Rusiei să părăsească definitiv lumea în care jucase un rol atât de mare, pentru a intra într-o lume încă și mai mare. În ziua de 15 aprilie 1910 depune voturile monahale împreună cu mai multe surori ale mănăstirii și devine Stareță. Obișnuia să spună că nu are nimic deosebit, în afară de dragoste a pentru Hristos. Adeseori mergea pe străzile rău famate ale Moscovei, adunând copiii orfanii de pe străzi, pentru a-i ocroti la ea în mănăstire. În centrul vieții tuturor era însă Dumnezeiasca Liturghie, pe care o săvârșea zilnic Părintele Mitrofan, care le vorbea surorilor zicând: “Surorilor, când veniți la biserică pentru slujba rugăciunii, pentru cântare

sau citire, amintiți-vă totdeauna că biserica este cerul pe pământ, este rai, casa lui Dumnezeu, precum zice proparul: În Biserica slavei tale stând, în cer a sta ni se pare...”.

Sufletul Cuvioasei Elisabeta sporea zi de zi, mergând din putere în putere. Se adunau, însă, nori negri deasupra întregii Europe și începea așezare a bătrânului continent se voia înlocuită cu una nouă, fără Dumnezeu, iar prigoana creștină amenința întreg pământul rusesc. În anul 1917, a fost declanșată Revoluția bolșevică, principalele ei ținte fiind Biserica și Palatul. A urmat abdicarea forțată a Țarului Nicolae al II-lea Romanov și exilarea sa împreună cu familia, apoi asasinarea lor. În a treia zi de Paști a anului 1918, soldații Armatei Roșii au năvălit și în mănăstirea “Sfintele Marta și Maria”, poruncindu-i Cuvioasei să le urmeze. Timpul muceniciei venise, iar Sfânta Elisabeta pornea pe drumul anevoios al Crucii, care a purtat-o departe spre Siberia, într-un sat numit Alapaevsk. Aici, în noaptea de 17 spre 18 iulie, Cuvioasa Elisabeta, alături de maica Varvara și alți membrii ai familiei imperiale au fost aruncați de vii în puțurile unei mine părăsite, la șaptesprezece metri adâncime. Asasinii au adunat crengi și le-au dat foc deasupra puțului și au aruncat cu grenade, în timp ce din adâncurile minei se înălțau cântări de rugăciune. Trei luni mai târziu, când soldații Armatei Albe au eliberat regiunea, au găsit trupurile celor asasinați. Nu muriseră nici de pe urma prăbușirii, nici din cauza grenadelor sau a focului. Se stinseseră încet, de sete și foame...

În chip minunat, în anul 1920, Dumnezeu împlinește cuvântul profetic rostit de Marea Ducesă cu ocazia pelerinajului făcut în Țara Sfântă și aduce trupurile celor două nevoitoare, Elisabeta și Varvara, în Biserica Sfânta Maria Magdalena din Ierusalim. În 1992, Cuvioasele Mucenițe au fost canonizate de Biserica Ortodoxă din Rusia, împreună cu toți Noii Martiri din timpul prigoanei ateiste, iar anul acesta, la 18 iulie, se împlinesc 105 ani de la martiriul suferit pentru numele lui Hristos. Fericți cei pe care i-a ales și i-a primit Domnul, căci pomenirea lor va rămâne în neam și în neam! Dreptii în veac vor fi vii...

Denisa BĂRBULESCU

Evenimente

Joi 20 iulie: Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul - ora 8:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie.

Joi 27 iulie: Sfântul Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon - ora 8:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie, sfințirea mică a apei. O părticică din moaștele Sfântului Pantelimon se află și în biserica noastră. Vă așteptăm la rugăciune.

ora 8:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie, slujba de pomenire a ctitorilor Bisericii. Sămbătă 29 iulie - Ziua Imnului Național, linia melodică a fost compusă de Anton Pann. Parohia va organiza o mică serbare dedicată Imnului de Stat.

Vieți de Sfinți pe luna iulie

Sfântul Cuvios Pamvo

Sfântul Pamvo a trait ca pustnic în deșertul Nitrici (muntele Nitria) din Egipt. Sfântul Antonie cel Mare (17 ianuarie) spunea despre el că *din frică de Dumnezeu a făcut Duhul lui Dumnezeu să locuiască în el*. Avva Pimen cel Mare (27 august) spunea despre el: *trei fapte trupești am văzut noi la avva Pamvo: nemâncarea până seara în fiecare zi, tăcerea și lucrul mâinilor*. Iar sfântul Teodor Studitul spunea despre el ca era *înflacarat în lucrare si în cuvânt*.

Pamvo s-a născut către anul 303 și a fost unul din primii pustnici care s-au alăturat lui Avva Amun la Nitria. Deși fără carte, a învățat Scripturile și a fost hirotonit preot în anul 340. A adormit întru Domnul în mijlocul fraților și ucenicilor la anul 374.

La începutul vieții sale monastice, Sfântul Pamvo a auzit versetele Psalmului 38 al lui David: *Păzi-voi căile mele, ca să nu păcățuiesc eu cu limba mea*. Aceste cuvinte pătrunseră adânc în sufletul său, iar el încercă să le urmeze pururea. De aceea, când era întrebat ceva, răspundea doar după îndelungă meditare și rugăciune. Spunea: *Trebuie mai întâi să mă gândesc, și poate că voi putea, în timp, cu ajutorul lui Dumnezeu, să dau un răspuns*. Sfântul Pamvo a fost pentru ucenicii săi un model de iubitor al muncii și rugăciunii.

Ucenicii Sfântului Pamvo au devenit mari asceți: Dioscor, devenit apoi Episcop al Hermopolisului (diferit de un alt Dioscor, un eretic și Patriarh al Constantinopolului – el a trăit mai târziu și a fost condamnat de Cel de-al Patrulea Sinod Ecumenic) precum și Ammonius, Eusebiu și Eftimie, menționați în viața Sfântului Ioan Gură de Aur.

Odată Sfânta Melania cea Tânără (31 Decembrie) i-a adus Sfântului Pamvo o sumă mare de arginți pentru nevoile mănăstirii dar el nu-și părăsi lucrul și nici nu se uită la banii ce-i fuseseră aduși. Numai după cererile îndelungi ale Sfintei Melania el îi permise să dea milostenia unui frate monah pentru a o împărți după nevoile mănăstirii.

Se spune că uneori fața Sfântului Pamvo strălucea ca fulgerul așa cum strălucise chipul lui Moise pe Muntele Sinai. Mai mult, vorbind fraților care stăteau în picioare lângă patul său de moarte, Sfântul Pamvo le spuse : *Mă duc la Domnul, ca unul care nu am început încă să-I slujesc*. A murit la vârsta de 70 de ani. Biserica îl serbează în fiecare an la data de 18 iulie.

Simona IRIMIE

Sfânta Marina, respingătoare a compromisurilor

Sfânta Mare Muceniță Marina (292 – 307 Antiochia Pisidiae, Imperiul Roman) s-a născut în anul 292 din părinți păgâni, în Antiohia Pisidiei, regiunea care făcea parte din Imperiul Roman. Sfânta Marina a primit învățătură despre Hristos la vârsta de doisprezece ani. Murind mama sa, Marina a fost încredințată spre creștere unei femei dintr-un sat din afara cetății.

Ajungând la vârsta de 12 ani și auzind de Hristos, se ruga să fie învățată credința creștinilor. Și a fost învățată de unii din satul unde locuia, și a început a viețui în rugăciune și în desăvârșită înțelepciune și curăție, dorind a urmă mucenicilor din vremea aceea. După moartea mamei sale, tatăl sau (Edesie) nu a mai considerat-o fiica sa și a început să o urască pentru credința ei în Hristos. Împlinind 15 ani, ea a fost adusă înaintea mai-marelui cetății, pe nume Olimvrie, care, auzind că ea nu se închină idolilor, a închis-o în temniță. Apoi, a fost scoasă la judecată și, văzând-o, dregătorul, s-a minunat de frumusețea ei și, întrebând-o care-i este numele și neamul, ea a zis: *Marina mă cheamă, născută sunt în Pisidia și cred în numele Domnului Iisus Hristos*. Deci, nevrând ea să se lepede de Hristos, dregătorul a poruncit de au întins-o și a fost bătută cu toiege, fără milă, încât s-a înroșit pământul de sângele ei. A poruncit, apoi, de au spânzurat-o pe stâlp și i-au sfărtecat trupul cu unelte ascuțite, multă vreme. Și a pățimit fecioara multe feluri de cazne, atât în temniță, cât și la a două cercetare.

În temniță a văzut o cruce mare strălucind cu lumina negrăita, iar deasupra crucii vedea o porumbiță albă că zapadă, care grăia: *Bucură-te, Marina, porumbiță cuvântătoare a lui Hristos, fiica a Sionului celui de sus, căci iată ziua bucuriei tale s-a apropiat!*

În acel moment Sfânta Mare Muceniță Marina s-a vindecat de toate rănilile ei.

În următoare zi a fost aruncată în foc și în apă, dar le-a îndurat pe toate ca și când ar fi fost în trup străin. După aceste pedepse a fost condamnată la moarte prin decapitare. Sfânta Mare Muceniță Marina a trecut la cele veșnice la vârstă de 15 ani, în anul 307. Biserica o serbează la 17 iulie.

Florin RĂILEANU

Sfânta Cuvioasă Marta, model de mamă creștină

Sfânta Cuvioasă Marta, pe care o prăznuim an de an la 4 iulie, a trăit în cetatea Antiohiei, ducând încă de la început o viață cu adevărat creștină și având o deosebită evlavie la Sfântul Ioan Botezătorul, căruia i-l încredințează, încă de la naștere, și pe pruncul ei, Simeon, pe care se străduiește să-l crească în chip virtuos și plăcut lui Dumnezeu.

Întrebându-se, ca orice mamă, ce avea să devină micul Simeon, Fericita Marta are o vedenie în care i se descoperă cum pruncul se înălța către cer din mâinile ei, asemenea unui dar închinat lui Dumnezeu. Într-adevăr, la numai șase ani, acest Simeon alege calea pustniciei, devenind călugăr într-un munte nu departe de Antiohia, care avea să se numească Muntele Minunat datorită vindecărilor ce se petreceau acolo la rugăciunile lui. Departe de a se întrista de alegerea fiului ei, Sfânta Marta dă slavă lui Dumnezeu și își vizitează adesea fiul în munte, primind de la acesta sfat și binecuvântare. Cât despre minunile care se săvârșeau la mijlocirea lui Simeon, acestea nu tulbură deloc smerenia Fericitei Marta, care, dimpotrivă, se roagă și mai fierbinte Domnului să îl ferească pe fiul ei de păcatul mândriei sau de înșelările demonilor.

Viața Sfintei Marta curge în ritmul rugăciunii neîncetate, al smereniei și al faptelor bune. Avea mare grijă de cei săraci sau bolnavi, mergând adeseori să dea o mână de ajutor prin spitale sau la înmormântări și având pentru oricine un cuvânt de mângâiere, un sfat sau o vorbă bună. După cuvântul Mântuitorului, ”fericiți făcătorii de pace”, Sfânta Marta, care nu se certa niciodată cu nimeni, ba îi și împăca pe toți cei aflați în vrajbă, s-a învrednicit încă din timpul vieții de cinstirea celor din jur, care, văzând cum îi strălucea chipul după împărțășirea cu Sfintele Taine, dădeau slavă lui Dumnezeu și se străduiau să-i urmeze pilda.

Rămasă văduvă foarte de timpuriu și nemaivându-l cu sine nici pe Simeon, fiul ei, Sfânta Marta s-ar fi putut lesne descuraja, crezându-se lipsită de sprijin, însă, deoarece avea atâtea evlavie la sfinți și mai cu seamă la Înaintemergătorul Ioan, s-a învrednicit să audă glasul acestui mare Sfânt, zicând: ”Eu în toată vremea mijlocesc lui Hristos pentru tine și niciodată nu te voi lăsa!” , ceea ce ne întărește și pe noi, cei de azi, în credința în ajutorul sfinților, pe al căror sprijin putem să ne bizuim în orice clipă.

După trecerea în lumea de dincolo, Sfânta Marta a continuat să săvârșească minuni și să mijlocească lui Dumnezeu pentru toți cei care o cheamă. La mormântul ei obișnuia să ardă mereu o candelă, însă, după o vreme, oamenii au uitat s-o mai aprindă. Sfânta li s-a arătat în vis, îndemnându-i cu blândețe să aprindă candelă, arătând că nu ei îi trebuie, căci ea se află deja în lumina cerească, ci nouă, celor de pe pământ, care, prin acea flacără, îi dăm de știre să continue a mijloci pentru noi la Părintele ceresc. De aceea, la ziua ei de prăznuire, ca de altfel în orice zi, se cuvine s-o chemăm în rugăciune pe Sfânta Marta, model de mamă creștină, care, alături de fiul ei, Sfântul Simeon cel din Muntele Minunat, ne sunt adevărați prieteni și sprijinitori.

Maria BOGHIU